

I Øjeblikket er Forholdet jo det, at Fattighjælp kan eftergives, naar den paagældende ikke har modtaget Fattighjælp i Løbet af det sidste Aar. Lovforslaget vil se bort fra denne Bestemmelse og give Kommunalbestyrelserne Tilladelse til nu at bestemme, at al den Fattighjælp, der er ydet indtil 5. Juni 1924, eftergives.

Motiveringen for Lovforslagets Fremsettelse er den, at der den 5. Juni er hengaaet 75 Aar, siden Grundloven blev givet. Det har ikke været muligt at samle Rigsdagen til en Festlighed i Anledning af dette Jubilæum for Rigets Forfatning, men der gives ved det foreliggende Lovforslags Fremsettelse Lejlighed til paa særlig Maade overfor de allerdaarligst stillede i Samfundet at tilkendegive sin Villighed til at yde dem Hjælp. Jeg anbefaler Lovforslaget, som ikke har nogen økonomisk Virkning hverken for Staten eller for Kommunerne, til det høje Tings Velvillie, og jeg haaber, det maa blive vedtaget uforandret og meget hurtigt, saa at Kommunerne kan træffe deres Beslutninger i Henhold til Lovens Bestemmelser, som Forudsætningen er.

Jeg havde haft til Hensigt at forelægge Lovforslaget i en noget udvidet Skikkelse, saa at Kommunalbestyrelserne kunde have faaet Bemyndigelse til at se bort fra Bestemmelserne i § 2 i Lov af 7. August 1922 om Aldersrente, men da jeg efter de Meddelelser, der er tilgaaet Regeringen fra Partierne, har skønnet, at der ikke var Mulighed for at faa Lovforslaget vedtaget i den udvidede Skikkelse, har jeg maattet nøjes med at fremsætte det saaledes, som det her foreligger for det høje Ting og er vedtaget i det andet høje Ting.

Bækgaard: Til Trods for vor meget udviklede sociale Lovgivning vil der altid være Mennesker, som falder ind under det offentlige Fattigvæsen og derved mister det, vi kalder vore borgerlige Rettigheder. Aarsagerne dertil kan være meget forskellige, og Savnet af Adgangen til at udøve disse borgerlige Rettigheder føles vel ogsaa nok forskelligt. For en Dels Vedkommende kan man vel nok sige, at Forholdet mellem deres Erhvervsmuligheder og Forsørgerpligter gør det vanskeligt for dem at klare sig i Livets Kamp og holde sig fri af Fattigvæsenet. For disses Vedkommende kan det kun være en Glæde at give dem Lejlighed til igen at komme paa lige Fod med andre. For andres Vedkommende kan der derimod være Aarsager, som ikke fritager vedkommende for Ansvar, saa at de ikke har det Krav paa

Sympati, som de førstnævnte har. Nu tror jeg imidlertid ikke, at den førstnævnte Gruppe er saa stor, som den har været. Efterhaanden som vi har udviklet vor sociale Lovgivning overfor baade syge og gamle, Invalidere og Enker, efterhaanden som der gives Tilskud til Arbejdsløsheds-kasser m. m. og vi i det hele understøtter Selvhjælpsdriften paa forskellig Maade, tror jeg, at en meget stor Del af dem, som tidligere faldt ind under det offentlige Fattigvæsen, bliver hjulpet gennem disse Love. Jeg tror derfor ikke, der er saa stor Grund til nu at give en saadan Lejlighedslov, som der har været ved de Lejligheder, hvor der tidligere har været givet saadanne, og jeg tror ikke, der oftere bliver Grund til en Gentagelse. Men selv om det ikke er mange, Loven kan komme til gode, kan det dog være godt, at de faa bliver hjulpet. Naar jeg siger faa, ved jeg meget godt, at det ikke er helt faa, som nyder Fattigunderstøttelse, men dels er der en stor Part af dem, som Statistikken kalder Bipersoner, særlig Børn, hvem Loven ikke faar nogen Betydning for, dels er der en stor Procentdel af de offentlige Fattigudgifter, som ydes i Form af Alimentationsbidrag, og disse Udgifter er som Regel ikke populære i Kommunerne, saa jeg antager ikke, der vil være stor Tilbøjelighed til at eftergive den Slags Fattighjælp.

Naar jeg ikke tror, der er nær saa stor Grund til at eftergive Fattighjælp, som der tidligere har været, og mener, at en Eftergivelse altsaa ikke vil komme saa mange til gode, hviler denne min Antagelse ikke paa et Skøn alene, men ogsaa paa Tal, som jeg har fra Statistikken. Jeg har set i Referatet af Behandlingen i det andet høje Ting, at Socialdemokratiets Ordfører udtalte, at Lovforslaget vilde berøre ca. 60 000 Personer. Dette Tal hviler imidlertid paa en noget forældet Statistik, og det viser ikke det virkelige Forhold, saaledes som de sidste statistiske Oplysninger udviser. Det viser maaske nok det samlede Tal af de Hovedpersoner, der faar Fattigunderstøttelse, men der er jo noget, som vi kalder uegentlig Fattighjælp, Hjælp, der ydes uden Fattighjælps Virkninger, og de Personer, der modtager denne, bliver ikke berørt af Lovforslaget. Forskellige Love fra de senere Aar, saaledes den udvidede Fattiglovs §§ 61 og 63 og andre Love, som gaar videre i samme Retning: Fabrikloven, Tuberkuloseloven, har medført, at Tallet paa dem, der modtager uegentlig Fattighjælp, altsaa Fattig-